

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΣΑΡΛΩ ΚΙ' ΕΓΩ!...

(Ένα καλύτερο έργο του περιφήμου κωμικού της εδόνης Στάν Λωρέλ, του δημοφιλέως «Λιγνού», για τα πρώτα θέματα του Σαρλώ στο μιούζικ γκόλ και το ιστορικό πετά ταξιδιού τους στο Νέο Κόσμο.)



ΧΟΥΝ γράφει ένα σωρό ιστορίες για τη ζωή και τις περιπέτειες του Τσαρλί Τσάπλιν. 'Ο Σαρλώ είνε ο μόνος «αστέρας» του κινηματογράφου που έχει τις πιο πολλές και τις πιο αντιφατικές βιογραφίες κι' ο οποίος έχει δώσει τις περισσότερες δημοσιογραφικές συνεντεύξεις απ' όλους τους άλλους. Μά, παρ' όλα αυτά, μου φαίνεται πως μπορεί ακόμη ένας παλιός φίλος του να μιλήσει για την εποχή εκείνη που ο Σαρλώ ήταν ακόμη άγνωστος, που ο κινηματογράφος ήταν μια παράξενη εφεύρεση, ανεπαρμυστή ακόμη και που το μιούζικ γκόλ θριασκότανε στις δόξες του. Τό Χόλλυγουντ τότε δέν υπήρχε ακόμη στο γάστη.

Είμαστε στο 1910. Μιά μέρα, ο περίφημος θίασος του Φρέντ Καρνέ, που διασκεδάζε το Λονδίνο, έπεσε θύμα στο ύπερωκεάνιο «Καϊνρόνα» για να έπισκεφθή για πρώτη φορά τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Σ' αυτόν τον θίασο τόν Φρέντ Καρνέ, είμαστε δεκαπέντε ήθοσοι, μεταξύ των οποίων ήταν ο Τσαρλί Τσάπλιν κι' εγώ. Ζούσαμε τότε σαν μια άγαπημένη οικογένεια και κανείς δέν συλλογιόταν να ζηλέψη τόν άλλο. Μανάτζέρ μας ήταν ο πασίγνωστος 'Αλφρεντ Ρήθς, ένας σαστός διαβολάνθρωπος, ο οποίος μάς υπέσχετο μεγάλες επιτυχίες στο Νέο Κόσμο. 'Ο Τσαρλί Τσάπλιν δέν έχασε διόλου τόν 'Αλφρεντ Ρήθς. 'Όταν άρχισε να γίνεται διάσημος, τόν κάλεσε κοντά του και τόν παρακάλεσε να γίνει λιμπρεσσόριός του. Κ' είνε ακόμη!

Όσο για μένα, δέν ήμουν τότε γνωστός με τόν ψευδώνυμό μου, γιατί τόν Στάν Λωρέλ είνε ψευδώνυμος. 'Εκείνη τήν εποχή μ' έλεγαν Στάνλεϋ Τζέφφερσον κι' έκανα, δτι έκανε ο άγαπημένος μου Τσαρλί. Με άλλα λόγια ήμουν ο σαστός του. 'Επαιζα στο θίασο τούς ίδιους ρόλους που έπαιζε κι' ο Σαρλώ, όταν αυτός δέν μπορούσε να λάθει μέρος στην παράσταση. 'Ο πατέρας μου, δ' 'Αρθούρος Τζέφφερσον ήταν διευθυντής πολλών θεατρικών τόν Τσεσάιτ και στο Σίλντς. Θεωρι δέ περιτό να σάς πώ, δτι δέν ήθελε να γίνει ηθοποιός. Τό δνειρό του ήταν να μέ κανήν...πολιτικό! Μά μπορείτε να μέ φαντασθήτε, έμένα, ρήτορα στη Βουλή τών Κοινοτήτων! Κι' έτσι, έπειδή ήξερα δτι δέν θά γινόμουν ποτέ μεγάλος πολιτικός, παράτησα μία μέρα τόν σπέτι μου κι' άκολούθησα τόν θίασο τού Φρέντ Καρνέ. 'Εκει πέρα λοιπόν γνώρισα τότε τόν Τσαρλί Τσάπλιν και συνεβήθη μ' αυτόν μ' άχαριστη φιλία.

Τόν Τσαρλί, μάς τόν έφερε μία μέρα στο θίασο ο άδελφός του Σύντνεϋ, που ήταν κι' αυτός ήθοποιός. 'Ο Σύντνεϋ τότε έπαιζε σέ μία κωμωδία του Καρνέ, τήν «Υδρα», που ξετούλιανε τόν κόσμο. 'Ενα θράβυ λοιπόν, μετά τήν παράσταση, ο Σύντνεϋ έπρε στο θιασάργη:

—Γκ ό θ ε ρ ν ο ρ, (λέγαμε όλοι μας «διοικητή» τόν θιασάργη μας), μήπως έχετε κανένα ρολάκι για τόν μικρό μου άδελφό, τόν Τσαρλί; Μπορώ να σάς δώσω τόν λόγο μου δτι έχει μεγάλο ταλέντο. Αυτές τις μέρες παίζει στά ε'Οντώ παιδιά του Λανκασάιρ».

Τά ε'Οντώ παιδιά του Λανκασάιρ ήταν ένας γνωστός θίασος από καλούς χορευτάς, από τούς όποιους ο καλύτερος ήταν ο Τσαρλί Τσάπλιν.

—Γιά μέσε τον... τού απάντησε ο Φρέντ Καρνέ. Θέλω πρώτα να τόν δω.

Τήν άλλη μέρα, ο Τσαρλί παρουσιάθηκε μπροστά στο θιασάργη μας. Έκανε ένα έξωφρενικό γούδ έπιθύσασε όλο τόν κόσμο και προσελήθη άμέσως μ' ένα πριγκηκό μισθό: τρεις λίρες τήν εβδομάδα!

Τά «μενάλια πόδια» του Τσάπλιν και τόν παράξενο θιάσισιά του δέν είνε δική του έπιπόση. Τά είνε «λασάσεις» έκείνη τήν εποχή ένας μενάλος κωμικός, ο Γουόλτερ Γκρόβς, ο όποτος έκανε κωμικά «σκέτες» στις παραστάσεις του Φρέντ Καρνέ.

Κι' ώστόσο, από εκείνα τά χρόνια καταλάβαινε κανείς άμέσως τήν μεγαλοφάνη του Σαρλώ. Πόσες φορές δέν είχα δή τόν Φρέντ

Καρνέ να έξηγη στο θίασο μία καινούργια τεχνική ή μία κωμική πατομίμα δικής του έπινοήσεως! Κανείς μας δέν μπορούσε να μη στο πνεύμα του. Κι' όταν ο Φρέντ Καρνέ, άπογοητευμένος, έκανε να φύγη, μία δειλή φωνή μιθύριζε:

—Μου επιτρέπετε να δοκιμάσω κι' εγώ, «γκόβερνор». Μου φαίνεται πως κατάλαβα τί θέλετε να πτήτε...

Κι' ο νεαρός Τσάπλιν προχώρουσε με θάρρος και με μερικές κωμικές κινήσεις, δυο-τρεις έκκεντρικές φιγούρες χορού και μία γκριμάτσα, μάς έδειχνε τί ζητούσε από μάς ο Φρέντ Καρνέ.

Έκείνο που έκανε μεγάλη εντύπωση στόν Τσαρλί, ήταν ή απλότης του, ή ελικρινάς του και τού...πένυμο ύφους του.

Στό θίασό μας τότε έπαιζε τόν ρόλο ενός μεθυσμένου ξενοχτη, με τόση τέχνη, ώστε ξεγελούσε πάντα τόν κοινό που τόν έβριπε στα σσαρά.

'Ο Τσαρλί καθόταν σ' ένα θεωρείο κοντά στη σκηνή, ντυμένος μ' ένα άσπρο φράκο, σαν ένας άδιόρθωτος γλεντζές. 'Αξανα τόν άκουγαν να χειροκροτή θορυβωδώς, δίχως λόγο κι' έπειτα, παραπατώντας, να σηκώνεται θρυσίο στο θεωρείο του.

Έσκυβε τότε από εκεί, έβγαζε έναν ασυνάρτητο λόγο, άπαιτούσε από τόν κόσμο να τόν χειροκροτήσει κι' άξανάρα έπεφτε με τόν κεφάλι πρós τά κάτω στη σκηνή. Ο ήθοσοί, κατανακτισμένοι, τόν ανέβασαν στο θεωρείο του, μά εκείνος έπεφτε πάλι στη σκηνή. 'Ο κόσμος σ' αυτό τόν μεταξό είχε αναστατωθή και φώναζε διαρκώς πρós τόν μεθυσμένο:

—Σιωπή!

—'Εξώ!... 'Εξώ!...

—Κάθισε ήσυχος, μεθυστακάι!...

—Φέρτε τήν άστυνομιά!...

—'Εξώ!... 'Εξώ!...

Όλοι ήσαν έξαλλοι, τόν έβουζαν, διεμαρτύροντο κι' όταν τέλος καταλάβαιναν ότι ο Σαρλώ...έπαιζε τόν ρόλο του, ξεσπούσαν σέ ήπνια γέλια και τόν χειροκροτούσαν με φρενιτιδα.

Ένα θράβυ λοιπόν, είνε τήν άτυχία να «ντουπλάρω» εγώ τόν Τσαρλί στο ρόλο του. Είνε άσρωστήσει εσθινικά κι' ήταν στο κρεβάτι με δυοτό πυρετό. Κι' έτσι αναγκάσθηκα να παίζω τόν ρόλο του, να κάνω ηλιαθή εγώ τόν μεθυσμένο.

Πρέπει να σάς πώ, δτι τά κατάφερα μία χαρά, στήν άργή. 'Όταν όμως εναπέσασα από τόν θεωρείο στη σκηνή, ή άγαπάντησει τού κόσμου έφτασε στο άπροχώρητο και τότε, δυο γιγαντόσομοι πόλισημα με πολιτικά, που παρνακολουθούσαν τήν παράσταση, μ' άρπασαν από τά νείρια τών ήθοσοίων, με σήκωσαν ψηλά και από τά νουναισμάτα και τις θρυσίες του κοινού που ήθελε να μέ λυσσάση, με πέρασαν από τήν πλατεία και μέ...πέταξαν έξω από τόν θέατρο!...

Όταν τώσα ο Σαρλώ έιασε τόν πάθημά του, έξασσε σ' ένα νευικό κι' άτελείωτο γέλιο, που είνε ός άποτέλεσμα να καλύτερήμη άίεσος ή κατάστασις του.

'Ο Τσάπλιν κατόπιν, μόλις φτάσαμε στήν 'Αμερική, είνε τόν «γαϊδεμένο παιδί» τών «νιάνκηδων». Οι 'Αμερικανοί ενθουσιάζονται σέ άπεριγύρατο θαυμά από τά θεάματα του μιούζικ γκόλ και τις κωμικές πατομίμες. Κι' έδω άκοιθώς θόσκειται τόν μενάλο μουσικό τών πρώτων θιασάτων του Τσαρλί Τσάπλιν στο θουβό κινηματονόαφο. Είνε συνήθεισά από τόν θέατρο να παίζη με άσυνκρητη τέχνη ξεκασθητικά «σκέτες». Δίχως να θνάξη λέει από τόν στήσια του. 'Η πατομίμα του και τόν πύψαμο και γαινήνο θος του αντικαθιστούσαν κήθε κείμενο, ακόμη και τόν πιο διασκεδαστικό.

Μά πολν άογίσει να παίζη στόν κινηματονόαφο ζήσασε μαζί ενένα άλλόκληρο γρόνα στήν 'Αμερική, νομίζοντας από πάλι σέ πάλι με τόν θίασο τού Φρέντ Καρνέ, ο όποτος διαλύθηκε στην ο Σαρλώ κι' εγώ ένκαταλείψαμε τόν μιούζικ γκόλ για να «γυρίσουμε» τις πρώτες θουβές ταινίες μας.



•Ο «Λιγνός», όταν έμεινε τόν Σαρλώ στο «Μιούζικ - γκόλ»

ΣΤΑΝ ΛΩΡΕΛ